

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Y. U.**, státní příslušník Ukrajiny
zastoupený advokátkou JUDr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou
sídlem Pařížská 127/20, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020, čj. OAM-30631-33/DP-2019

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 5. 2020, čj. OAM-30631-33/DP-2019, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů 11 228 Kč, a to do rukou JUDr. Uljany Bondarevské Kurivčakové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020 (dále jen jako „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta jeho žádost a nebyla prodloužena doba platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“), jelikož žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Žalobce podal dne 10. 9. 2019 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na vysoké škole. Téhož dne vyzval žalovaný žalobce k odstranění vad žádosti, a to doplnění některých nezbytných dokladů. Následně žalobce mj. doložil, že je v akademickém roce 2019/2020 studentem 1. ročníku České zemědělské univerzity na Provozně ekonomické fakultě.
4. Podáním ze dne 1. 4. 2020 se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí tak, že je výborným a pilným studentem, studium ho baví, rád by v ČR dále studoval a následně nastoupil do zaměstnání. K záznamu v trestním rejstříku žalobce uvedl, že trestným činem nezpůsobil škodu, vše napravil a poskytl orgánům činným v trestním řízení maximální součinnost, peněžitý trest ve výši 19 800 Kč již vykonal. Nepředstavuje tedy pro veřejný zájem ani společnost žádné nebezpečí, žije řádným životem, je praktikujícím křesťanem a v ČR má mnoho přátel i přítelkyni. Dále dne 8. 4. 2020 žalobce zaslal rozhodnutí z téhož dne ve věci přijímacího řízení, kde je uvedeno, že byl přijat ke studiu studijnímu programu Cestovní ruch a turismus na Vysoké škole obchodní v Praze, o.p.s., od akademického roku 2019/2020.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovu žádost zamítl a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobci neprodloužil. Žalovaný zjistil, že žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 44 T 140/2019, který nabyt právní moci dne 28. 12. 2019, odsouzen za spáchání trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), písm. b), odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 60 denních sazeb ve výši 330 Kč, popřípadě k náhradnímu trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců. Tento trestný čin měl žalobce spáchat tak, že si založil bankovní účet, na nějž vyinkasoval ze zahraničního účtu částku 3 000 EUR, následně vybral v hotovosti 2 950 EUR s úmyslem zastřít jejich původ a zajistit si možnost s nimi dále nakládat a tyto obratem předal neznámému muži, kdy dané finanční prostředky byly výnosem z trestného činu internetového podvodu spáchaného v Belgickém království. Na základě § 13 odst. 2 trestního zákoníku měl žalovaný za nepochybné, že daný trestný čin byl spáchán úmyslně. Proto dospěl k závěru, že byl naplněn důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
6. K vyjádření žalobce žalovaný uvedl, že zákon o pobytu cizinců nedává prostor k úvaze nad společenskou škodlivostí a závažností trestu, nepřipouští žádné výjimky ani nehovoří o polehčujících okolnostech, zákonný důvod je bezpochyby dán. Doklad o přijetí ke studiu nemá jakýkoli vliv na důvod zamítnutí žádosti.
7. Dále žalovaný posoudil přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zjistil, že žalobce je svobodný, bezdětný a jeho nejbližší příbuzní žijí na Ukrajině. Žalobce sice uvedl, že má v ČR přítelkyni, tento vztah však nebyl v rámci správního řízení nijak podložen ani nebylo prokázáno společné soužití na území. Dopad do rodinného života tak napadené rozhodnutí mít nemůže. Co se týče dopadů do soukromého života, žalovaný uvedl, že žalobce pobývá v ČR teprve od

konce r. 2016, pravidelně navštěvuje zemi původu a nevlastní v ČR žádné nemovitosti. Ačkoliv v ČR pobývá již od r. 2016 za účelem studia, tedy teoreticky již 4. akademický rok, žalobce doložil, že je studentem 1. ročníku bakalářského studia, a z žádných podkladů neplyne, že by dosud jeho studium vedlo ke zdárnému konci. Opět byl navíc přijat do 1. ročníku bakalářského studia. Napadené rozhodnutí tak nelze považovat za nepřiměřené, jelikož ukončení studia v 1. ročníku nepředstavuje takový zásah jako např. v 5. ročníku. Žalobce se tak může vrátit na Ukrajinu, kde může plně realizovat svůj rodinný život. Napadeným rozhodnutím taktéž není žalobci uložena povinnost vycestovat a nezakazuje se mu pobývat na území ČR. Jakmile tedy bude odsouzení zahlazeno, může požádat o vydání oprávnění k pobytu. Dále žalovaný uvedl, že neudělení pobytového oprávnění může být jen výjimečně nepřiměřeným zásahem do soukromého života cizince, takovým zásahem by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území. Rovněž v judikatuře ESLP byl nepřiměřený zásah shledán téměř výlučně v souvislosti se správním vyhoštěním. Navíc žalobce může jako státní příslušník Ukrajiny pobývat na území schengenského prostoru až 90 dnů bez víza, čímž je zmírněn případný dopad do soukromého života žalobce. Dále žalovaný posoudil, zda jsou takto závažné následky adekvátní důvodům, které jej vedly k rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení, a dopadům do soukromého života. Žalobce je v produktivním věku, je zdravý, takže v případě návratu na Ukrajinu není toto omezujícím kritériem při získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti nebo studia. Žalobce se dopustil závažného protiprávního jednání, zásah do jeho života tak nelze považovat za nepřiměřený, byl zde i motiv v podobě finančního zisku a žalobce byl shledán vinným z několika skutkových podstat trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti. Daný trestný čin je závažným problémem, který může vést až k financování terorismu. Žalobce si navíc musel být vědom negativních následků svého jednání, přičemž není v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří nerespektují její právní předpisy.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce namítl, že žalovaný rozhodl nesprávně, nezákonně a nepřiměřeně, když nezohlednil konkrétní okolnosti a charakter žalobce, kdy žalobce je zahraničním studentem, má splněné veškeré zkoušky a zájem na tom co nejdříve ukončit studium na fakultě.
9. V prvním žalobním bodu žalobce podotkl, že žalovaný postupoval zjevně nepřiměřeně, jelikož nehodnotil jeho žádost ve všech souvislostech. Žalobce byl sice uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu, avšak žalovaný nevzal v potaz, že žalobce již trest vykonal, do té doby byl bezúhonný, neměl vědomost, z jaké činnosti pocházejí prostředky, které obdržel na účet, tímto jednáním pro sebe získal pouze malý prospěch maximálně 500 Kč, jednalo se pouze o brigádu a přivýdělek, kdy žalobce nerozuměl pozadí transakcí, neznal původ peněz a nebylo mu z nekušenosti známo, jaký je skutečný důvod daného požadavku. Žalobce nezpůsobil trestným činem škodu, vše napravil a poskytl orgánům činným v trestním řízení maximální součinnost. Žalobce musí čekat až do 28. 2. 2021, kdy mu může být odsouzení zahlazeno. Žalobce vynaložil velké úsilí, aby byl přijat na vysokou školu v ČR, ve svém studiu je úspěšný, baví jej a věnoval se rovněž studiu českého jazyka. To, že nebude moci řádně ukončit studium na vysoké škole, znamená pro něj i jeho rodinu nepřiměřený zásah do jejich práv a zejména do majetku jeho rodiny, pro niž to bude

představovat povinnost vynaložit vysoké náklady na cestu a dostudování žalobce na Ukrajině, nebo opakování ročníku v příštím roce, kdy již bude odsouzení žalobce zahlazeno. Naopak zde existuje veřejný zájem na to, aby žalobce co nejdříve dostudoval a nastoupil do zaměstnání jako výkonný pracovník, jelikož je zde velký předpoklad, že bude ve svém budoucím zaměstnání úspěšný, bude se věnovat legálním činnostem a bude přispívat do státního rozpočtu odvody dle zákona. Žalobce je rovněž praktikující křesťan, okolím je popisován jako slušný člověk s pevným charakterem a příkladným chováním, žije v ČR v partnerském vztahu a má zde mnoho přátel a kolegů, má zde fakticky i rodinné zázemí a je výborný a pilný student. Tím, že žalovaný nezhodnotil všechny okolnosti a skutečnosti, nezohlednil veřejnoprávní prospěch či přínos setrvání žalobce na území ČR a konečné důsledky zamítavého rozhodnutí na život žalobce, který je téměř až likvidační, postupoval v rozporu se zásadou přiměřenosti, správního uvážení a legitimního očekávání. V rozporu s § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu nevyhodnotil spolehlivě zjištěný skutkový stav a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo ve správním řízení najevo, nebo k tvrzením žalobce. Napadené rozhodnutí překročilo míru správního uvážení, je nepřezkoumatelné a trpí vadou libovůle.

10. Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně aplikoval § 37 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců v souvislostech a s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti a charakter žalobce. Závěr, že zákon žalovanému nedává prostor k úvaze nad společenskou škodlivostí a závažností, je dle žalobce nesprávný a postup dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je na uvážení žalovaného, nelze mít za to, že by žalobce měl pokaždé zahájit řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, když byl žadatel pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
12. Předně poukázal na to, že v případě uplatnění důvodů uvedených v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není podmínkou pro zamítnutí žádosti nebo zrušení víza či pobytu předchozí posouzení přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Tímto by se musel žalovaný zabývat, pokud by žalobce rozpor s mezinárodními závazky namítnul a uvedl k tomu rozhodné skutečnosti. Protože žalobce některé takové negativní dopady ve svém vyjádření konkretizoval, žalovaný tyto dopady nad rámec zákona posoudil, když vzal v úvahu zejména závazek státu dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Shledal však, že napadené rozhodnutí v případě žalobce nevyústí v porušení čl. 8 této Úmluvy.
13. Dále uvedl, že § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nedává žalovanému prostor k zohlednění minulosti žadatele, výše škody, vykonání trestu apod. Existence uvedeného ustanovení je projevem veřejného zájmu na ochraně před pachateli úmyslné trestné činnosti, kdy zákonodárce nepovažoval za nutné, aby žalovaný v těchto případech posuzoval dopady rozhodnutí do rodinného či soukromého života žadatele. Přitom odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
14. K úspěšnosti studia žalobce žalovaný poznamenal, že žalobce již dosáhl věku 21 let a za účelem studia pobývá v ČR již do r. 2016, byl opět přijat do 1. ročníku studia na soukromé vysoké škole, přitom v akademickém roce 2019/2020 měl podle přiloženého potvrzení zahájit studium na Provozně ekonomické fakultě České zemědělské

univerzity. Žalovaný se obává, že žalobce ani předchozí studia na této univerzitě nedokončil. Žalobcova tvrzení tak nekorespondují se skutečností a lze stěží důvěřovat i ostatním tvrzením žalobce o jeho pevném charakteru a příkladném chování. Zásah do rodinného života žalobce je nulový, jelikož rodina v ČR nežije. Žalobce existenci partnerského vztahu pouze deklaruje, aniž jej jakkoli dokládá, přitom je v jeho zájmu, aby skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti doložil. Jde-li o zásah do soukromého života, je proto dle žalovaného naprosto minimální. Dále žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 23/11.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen jako „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s., neboť oběma účastníkům byla doručena výzva k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím bez jednání, spolu s poučením, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení této výzvy, má se za to, že souhlas byl udělen, přičemž žalobce se k výzvě nevyjádřil a žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil.
17. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nesprávně aplikoval § 37 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, neboť není vždy jeho povinností vést (a zahajovat) řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu.
18. Dle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
19. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
20. Dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
21. Soud předně k této námitce žalobce uvádí, že řízení nebylo zahájeno žalovaným, ale žalobcem, který požádal o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. V rámci daného řízení o žádosti žalobce je pak žalovaný povinen zjišťovat všechny rozhodné skutečnosti, a to jak v prospěch, tak v neprospěch žalobce, neboť je povinností žalovaného, aby jeho rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Pokud tedy žalovaný zjistil, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, byl povinen aplikovat § 35 odst. 2 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť podmínky pro aplikaci těchto ustanovení byly splněny. V tomto bodě tedy soud souhlasí se žalovaným, že zákon o pobytu cizinců nedává prostor k úvaze, zda je dán zákonný důvod pro neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž v dané fázi úvah žalovaného [tedy ve fázi posouzení naplnění podmínek § 37 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců] nelze zohlednit společenskou škodlivost a závažnost trestného činu, příp. minulost žadatele,

výši škody, vykonání trestu apod. Zároveň však soud podotýká, že v další fázi posouzení, zda neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu, tedy ve fázi posouzení přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, je nutno tyto skutečnosti řádně a ve všech souvislostech zohlednit. Soud tedy neshledal první námitku žalobce opodstatněnou.

22. Následně se však zabýval stěžejní námitkou žalobce, a to, že žalovaný postupoval při posuzování žádosti žalobce nepřiměřeně a neposoudil ji ve všech souvislostech, přičemž tuto námitku shledal opodstatněnou.
23. Soud souhlasí se žalovaným, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince a tím aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců vysloveně nepožaduje. Správní orgány rozhodující v otázkách pobytu cizinců na území ČR však musí mít na zřeteli závazky, které na sebe Česká republika převzala ratifikací Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen jako „Úmluva“), a to zejména ty uvedené v čl. 8 této Úmluvy (odst. 1 – *Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*, odst. 2 – *Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*). Jak bylo opakovaně dovozeno v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, čj. 6 Azs 348/2017-26, ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 45/2016-53, nebo rozsudku ze dne 29. 4. 2020, čj. 1 Azs 76/2020-37), pokud cizinec v řízení o zrušení/neprodloužení svého pobytového oprávnění namítne nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, správní orgán se musí s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v takovém řízení vyžaduje posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. To žalovaný učinil, soud však dospěl k závěru, že tyto jeho úvahy řádně nezohledňují konkrétní okolnosti projednávané věci.
24. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce je studentem 1. ročníku vysoké školy v ČR (když žalovaný nezjistil opak) a byl odsouzen za spáchání trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku k peněžitému trestu v celkové výši 19 800 Kč nebo náhradnímu trestu odnětí svobody v trvání dvou měsíců. Jak plyne z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 12. 2019, sp. zn. 44 T 140/2019, tento trestný čin žalobce spáchal tak, že si založil bankovní účet, na něj inkasoval částku 3 000 EUR (77 535 Kč) ze zahraničního účtu, následně z tohoto svého účtu vybral z uvedené částky 2 950 EUR v hotovosti a tyto ihned předal neznámému muži, který jej oslovil na internetu, kdy za to měl obdržet provizi ve výši cca 400 až 500 Kč.
25. Žalovaný se zabýval poměřením dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce, přičemž dospěl k závěru, že žalobce se dopustil závažného protiprávního jednání, k jehož spáchání ho motivoval finanční zisk, proto zásah do jeho soukromého života, spočívajícího zejména ve studiu na vysoké škole na území ČR, nepovažoval za nepřiměřený. Soud však podotýká, že žalovaný hodnotil pouze typovou závažnost daného trestného činu, avšak nikoli individuální skutkové okolnosti protiprávního jednání žalobce. Ačkoliv čl. 8 Úmluvy neposkytuje konkrétní

vodítko k tomu, jak má být přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života posuzována, lze jistě analogicky aplikovat kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, která jsou promítnutím faktorů, které ve své judikatuře k čl. 8 Úmluvy stanovil Evropský soud pro lidská práva, do českého právního řádu. Dle tohoto ustanovení má správní orgán zohlednit též závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Rovněž Nejvyšší správní soud v obdobné věci (neprodlení trvalého pobytu z důvodů spáchání úmyslného trestného činu) v rozsudku ze dne 29. 4. 2020, čj. 1 Azs 76/2020-37, konstatoval, že je třeba „zhodnotit celkovou povahu odsouzení trestním soudem, tedy nejen fakt spáchání úmyslného trestného činu (přechinu), ale též trestněprávní reakci na něj, tzv. volbu druhu a výše sankce, její výkon a další důsledky pro život pachatelky ...“. To však žalovaný řádně neučinil, když zhodnotil pouze druh protiprávního jednání, nikoli však konkrétní závažnost. Je jistě možno konstatovat, že trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti může být spojen se závažnými jevy, jako je financování terorismu, v daném případě se však o takový případ nejednalo, jelikož z trestního příkazu plyne, že částka byla získána internetovým podvodem v Belgii. Žalobce neměl z protiprávního jednání větší zisk (400 až 500 Kč), jednalo se o jednorázové jednání a nejednalo se o zlegalizování výnosu v podobě vysoké finanční částky, žalobci tak byl uložen pouze velmi nízký peněžitý trest při spodní hranici možné trestní sazby (60 denních sazeb ve výši 330 Kč). Zároveň žalobce uvedl, že nezpůsobil žádnou škodu, poskytl příslušným orgánům činným v trestním řízení potřebnou součinnost a peněžitý trest již uhradil, což žalovaný nijak nezpochybnil. Dané protiprávní jednání tedy nedosahovalo větší společenské nebezpečnosti a žalobce se snažil spáchaný trestný čin v maximální možné míře odčinit. Žalovaný však tyto skutečnosti v napadeném rozhodnutí vůbec nezohlednil a omezil se pouze na konstatování, že legalizace výnosů z trestné činnosti je typově závažným trestným činem, což převažuje nad možným zásahem do soukromého života žalobce. Taková úvaha však není dostatečná a neodpovídá konkrétním okolnostem případu. Žalovaný tím zatížil své rozhodnutí nezákonností, neboť dostatečně nezohlednil veškerá kritéria, která v případě posuzování přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života zohlednit měl.

26. Žalovaný dále argumentoval, že žalobci nebyla uložena povinnost vycestovat, napadené rozhodnutí mu nezakazuje pobývat na území ČR, může jako státní příslušník Ukrajiny pobývat v schengenském prostoru až 90 dní bez víza, a jakmile bude jeho odsouzení zahlazeno, může požádat o vydání nového oprávnění k pobytu. Soud k tomu uvádí, že žalovaný zcela přehlíží, že za situace, kdy by se žalobce byl nucen v důsledku napadeného rozhodnutí vrátit do země původu a musel znovu požádat o povolení k pobytu za účelem studia, představuje neprodlení povolení k pobytu zásah do jeho práva na soukromý život, resp. práva na vzdělání, a to nejen s ohledem na obtíže spojené s vycestováním, řízením o nové žádosti a případným návratem zpět do České republiky, ale především s ohledem na reálné dopady na jeho prezenční studium na vysoké škole, tzn. nemožnost plnění si studijních povinností řádně a včas a hrozbu předčasného ukončení studia, a to bez ohledu na ročník, v němž žalobce nyní studuje. I tyto okolnosti pak měl žalovaný při poměřování veřejného zájmu na vydání napadeného rozhodnutí a dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého života žalobce zvážit a řádně v napadeném rozhodnutí zohlednit.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude tak na žalovaném, aby žádost žalobce znovu posoudil a zohlednil všechna kritéria významná pro soulad rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy.
28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, uložil soud žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a dále náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 6 800 Kč ve výši 1 428 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobce činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: